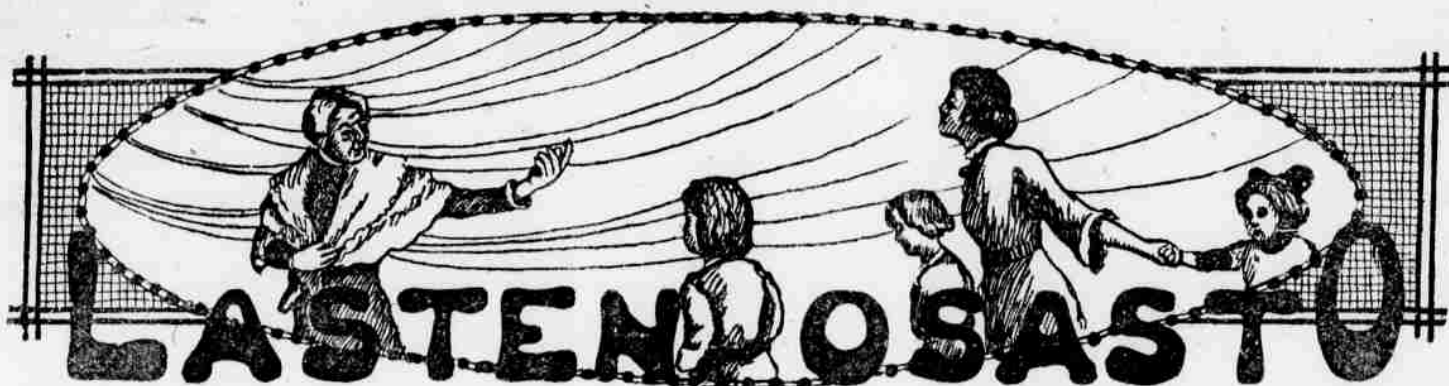

ANNI-RAUKKA

(Harjoitelma).

New Yorkin S. S. O.
"Lietsojalle" kirj.

Hilma Lander.

Eräänä hämäränä marraskuun iitana saapui nainen hevosella Rannanpään pihalle. Pirtistä ihmetellen kurkisteltiin että kuka-han tuo vieras nainen mahtanee olla. Nainen astui sisälle ja kysyi: asuuko tai oliko täällä Anni nimistä tyttöä ollut palveluksessa? Siihen vastattiin, että oli, mutta oli nytkekrin aikana vapaaviikkoa pitämässä, asuen kylä vielä talossa. Talon lapset juoksivat Annia etsimään ja kertoivat että se vieras nainen tah-toi tavata häntä. Annin sydän sykähti — mitähän minusta tah-dotaan? lienee palvelijan tarvit-sija — mutta mistä tämä vieras henkilö tietää, että olen vielä paikatta.

Anni meni naisen luo; tämä vähä selitti itsestään, kuka oli ja että tunsikin Annin tädin kaupungissa joka oli Annin isän pyynnöstä suostunut hankikmaan paik-kan Annille kaupunkiin. Sillä raskas maatyö huonon ruuan ke-ra kasvavalle heikolle tytölle ei ollut terveellistä, että kaupungis-sa on vähän kevyempää. Annin tätikin oli ollut siellä jo toista-kymmentä vuotta. Olihan Annin käynyt kerran kaupungissa, syysmarkkinain aikana — mutta mitään varmaa päätöstä kaupun-kiin menosta ei hän ollut tehnyt. ja nyt oli jo noutajan täti lähet-tänyt. — näin äkkiarvaamatta, se sai vähän pyörälle Annin pään. Toisekseen tuntui hauskalta pääs-tä kaupunkiin, sillä siellä toivoi olevan helpomman työn, ja pa-remman ruuan, ehkäpä palkkaa-kin saisi enemmän. Eikä kos-kaan tarvitsisi riuhellakaan olla, sillä se on niin kauheaa — tehdä yhtä paljon työtä kuin aikuisetkin ihmiset — Annin äiti se usein oli tullutkin Annin edestä riuhelle.

Siis tämäkö ilta olisi vaan ai-kaa, jonka saisi elää itselleen — sanoa hyvästi kaikelle — — An-ni käveli ympäri niillä kentillä, missä oli lapsena leikkinyt, hy-västeli kiveäkin, joka oli siellä pihlajien keskellä, niiden pihla-jien, jotka Anni oli itse istutta-nut. Kaihoisa kyynel vierähti harmaantuneen kiven päälle. O-letkohan sinäkään sinä kuin ta-keisin tulen? puheli Anni kivel-le. Sillä vieraan säälimätön käsi nä-kyi repivän kaiken sen, joka An-nille pyhintä oli. — Oi, jospa jos-kus saisi niin paljon rahaa, että voisi kotinsa vielä takaisin ostaa, että äiti ja isäkin saisivat siinä kodissa rauhassa elää viimeiset päivänsä, mihin olivat nuoret voi-

mansa kuluttaneet, ahkerasti raa-taneet — ja sitten täytyi koti myydä ja niin halvalla hinnalla. Anni muisti senkin, kuinka äiti itki katkerasti sieltä pois muu-taessa — — Anni raukka, siinä kivellä vannoi hän vielä palaa-vansa ja ostavansa synnyinkotin-sa takaisin vanhempiensa iloksi ja turvaksi.

Vaikka hän olikin vasta viiden-toista vuoden ikäinen, näki hän jo tulevaisuuden taipaleen tum-mana — huolettavana — mutta peljätä ei hän osannut — eikä vielä silloin tiennyt että elämä ei useinkaan täytä työläisen toi-veita ja että siltä saapi vaan niin vähän — —

Mietteistään havahtui hän muistaen vähäiset tavaransa ole-van vielä järjestämättä matkaa varten. Mutta pian ne olivat ke-rätyt pieneen — sievään arkkuun, joka seuraavana aamuna nostet-tiin kärryjen perälle ja lähdettiin omaisten itkiessä kaupunkia koh-den.

Emäntä oli antanut tavanmu-kaisen juuston ja leivän talosta erotessa. Annista tuntui niin i-kävälle jättää se talo, sillä oli-han se kerran ollut hänelle koti, siellä oli hän syntynyt — vaika sitä nyt vieras hallitsi. Hä-nestä tuntui kuin olisi ainaaksi lähtenyt niiltä seuduilta. Vähä-väliä katsoi hän taakseen näh-däkseen vieläkö äiti seisoi si tien-haarassa johon hän oli ollut saat-tamassa.

Puhelu ei tuntunut luistavan.

Vihdoin päästiin sen naisen kotiin, joka oli Annia noutama-sa. Siellä voi hän olla yötä ja aamulla talon vaari lähti vie-mään viimeisen taipaleen kau-punkiin.

Ei maistanut Annille uni eikä ruoka. Sinne saivat taloon-jää-dä juusto ja leipäkin, jotka oli saanut palveluspaikastaan erotessa. Seuraavana päivänä päästiin kaupunkiin tädin luo, joka vielä samana päivänä vei Annin palve-lukseen.

Muutaman vuoden palveltuaan kaupungissa huomasi Anni ei o-levansa sen rikkaampi kuin kau-punkiin tullessaakaan. Hän pää-tti lainata rahaa ja matkustaa A-merikkaan, toivoen siellä tienaa-vansa pikemmin sen summan niillä saisi ostaa kotinsa takasin. Sillä sen tienäminen Suomessa tuntui mahdottomalta.

Kauheaa ikävää kärsi Anni A-merikassa. Tässä ikävässä al-koi hän etsiä huvia kaikista mah-dollisista huvipaikoista. Löysi niistä muka rakastamuansa mie-henkin joka kuitenkin hänet pet-ti — —

Rahaa, rahaa piti Annin saada

keinoilla millä tahansa. Ja kos-ka ei täälläkään onnistunut pal-kastaan säästämään niin paljoa kuin oli kuvitellut, tuli hän va-rastaneeksi emännältään muuta-man sadadollaria, karaten sen kanssa. Mutta pian hänet saat-tiin kiinni ja suljettiin vankilaan kolmeksi vuodeksi. . . .

Nyt ei Anni enää häpeällä lei-mattuna, ajatellut Suomeen palaamista, vaan pettynein toivein antoi itsensä myrkyllisten huu-mausaineiden uhriksi — istuen vankilassa vähä väliä.

Anni ei odottanut enään muu-ta kuin sanaa äitinsä kuolemasta — sitten hänkin tekisi sen mitä niin kauan oli päässään haunonut — itesmurhan. Äidin eläessä, jos sen tekisi, saisi äiti kuitenkin tietää, ja se olisi hänelle lii-an kova isku.

Anni-raukkansa rikoksista ei äidillä ollut aavistustakaan; o-dottelihan vain lapsistaan kotiin palaavaksi. Mutta pitkinä vuosi-na kuluivat hänen vanhuusvoi-mansa loppuun ja eräänä päivä-nä sai Anni sen mitä oli odotta-nut — kuolinsanomaa — —

Saman päivän iltana myöhällä löysivät poliisit puiston penkiltä nuoren naisen ruumiin — myel-kypullo käteen puristettuna. Ja tämä nainen tunnettiin Anniksi, entisten poliisin kirjoissa olevien tuntemerkkien perusteella. Ri-saseen laatikkoon nostettuna siir-rettiin hän yksinäiseen hautaan kenenkään saattamatta — —

Ja samana kesänä kuului yk-si parhain Annin istutama pih-laja sen kiven vierestä, missä Anni tulevaisuudestaan kuvia loi, ja itse kivi oli harmaantunut en-tistä enemmän.

EUREKA, CAL.

Haloo köyhälistön lapset. Täällä Eurekaassa on ollut paljon hauskaa joulun aikana. Täällä lapset suorittivat paljon ohjelmaa kuusijuhlailta-na.

Minä olen 9 vuoden vanha, olen kolmannella luokalla koulussa. Mi-nulla on sisar ja veli, jotka ovat nel-jän vuoden vanhoja. He ovat kak-soset. Minä pidän paljon heistä.

Tervehdys kaikille Toverittaren lu-kijoille.
NESTOR LEOPOLD WILLIAMS.

BEABODY, MASS.

Hallo Anna-titi. Tämä on ensi kerta kun kirjoitan Toverittareen. Minä olen 9 vuoden vanha, olen 4 luokalla. Minä käyn myös suoma-laista ihanneliiton koulua. Minulla on pieni sisko. Hän on 3 vuoden vanha. Meillä on ollut pitkä joulula-ma neljä viikkoa; on ollut niin hank-kaa luistella ja laskea mäkeä. Ter-vehdys Anna-tidille ja kaikille Tove-rittaren lukijoille.

EINAR E. WILSON

CANMORE, ALTA.

Tämä on ensimmäinen kerta kun kirjoitan Toverittareen ja nyt terveh-dän kaikkia Toverittaren lukijoita se-ikä Anna-täitiä. Luin Toveritarta ja olen nähnyt paljon lapsien kirjoituk-

sia siinä. Ajattelin, että minäkin piirrän jonkun rivin, kun ei täältä maini-kylästä näy kirjoituksia Tove-rittareen. Täällä on koko paljon suomalaista ja täällä on s.s.-osasto. Meillä lapsilla ei ole vielä ihanneliit-toa. Kesällä täällä on hauska olla, kun me saamme hakea mansikoita ja pojat saavat kalastaa. Meillä täällä on suuri luistinhaali, jossa luistelemme joka ilta. Meitä on seit-semän lasta ja vanhin on 15 vuoden vanha. Minä olen 14 vuoden ikäinen, ja olen 8:sa luokassa. Minä pidän kovasti koulusta ja kai menen kor-keakouluun.

Täällä kuoli meidän naapurilta Mrs. John Paavolalta 5 vuoden vanha po-ika. Hän sairasti kurkkutautia. Hän oli kiipeä kolme viikkoa. Nyt hän-nelle syntyi baby-poika. Hänen mie-hensä on Gamloopissa sairaalassa.

Toveruudella.

AILI GUSTAFSON.

PAYNESVILLE, MICH.

Tervehdys kaikille Toverittaren lu-kijoille! Minäkin innostuin kirjoitta-maan Toverittaren lasten osastoon, kun näin, että muitakin lapset uskal-tavat tähän kirjoittaa. Minä olen 11 vuoden vanha. Minulla on sisko, 8 vuoden vanha. Me kuulemme koulua. Meillä on 1 maili koululle. Täällä on paljon lunta ja tiet usein tukossa. Saa siinä vähän ponnistella enen-kuin on koulussa. Ja on niin pak-kaset, että nenänpäätt palelee. Ei täällä ole niinkuin siellä Californias-sa. Täällä on osastolla baari, vaan muuten ei ole paljon mielenkiintoista toimintaa. En tiedä missä on vika, mutta luulen, että väsymys vaijaa farmareita.

Minä pidän tästä Toverittaresta. Minä luen siitä kaikki ja lasten-osaston ensimmäisenä.

Onnellista uutta vuotta kaikille To-verittaren pienille ja suurille luki-joille ja Anna-tidille.

LEO SALO.

MARKHAM, MINN.

Tervehdän Toverittaren lukijakun-taa. Minun äitini keräi avustusta niille 166:lle l.w.w.läiselle. Joitten oi-keusjuttu on helmikuulla.

Nyt on ollut sieviä ilmoja. Minä tilasin Lasten Joulua 7 kap-paletta, vaan en ole saanut niitä. Meidän koululla ei tehty niitä "seran"-kirjoja ranskalaisen lapsil-le, eikä kukaan yhtynyt "Punasen Ristin" jäseniksi.

Osastolla oli ilta ma t.k. 19 p. Oli niin kylmä, että minä en päässyt osaston talolle. Meillä on 7½ mailia siinä ja sentään yritetään parhaim-me nukkua.

Toivon onnellista uutta vuotta kai-kille. Tyvne Koski.

EUREKA, CAL.

Piirrän tervehdyseni Anna-tidille sekä kaikille teille, pikku lukijat.

Toverittaren tilaajat, joko olette usineet tilauksenne tälle vuodelle, etette jäisi ilman. Meidän oli käy-dä niin, mutta äiti kumminkin ki-reen kanssa ehti laittaa, ettei lehti ehtinyt lakata tulemasta. Olsi ollut niin outoa, jos ei minun lehteäni ol-lisikaan tullut. Siitä minä opettelen suomea puhumaan ja lukemaan. Kir-jotan tämän englanninkielistä vielä; äiti lupasi kääntää suomen-kielille.

Talven aika on taaskin meillä. Täällä se on vain niin yhdenlaisa kesän kanssa. Usein toivon, että sa-taisi lunta. Kuinka paljon meillä lapsilla olisi hauskaa, lumittua toi-siamme ja kelkan kanssa ottaa kyy-tiä mäkipaikoista. Niin on kuvissa

(jatkoa kolmannella sivulla)